

EG VANDOR

GILL LEWIS

GILL LEWIS

EGY
VÁNDOR

Könyvmolyképző Kiadó, 2012

*Rogernek,
Georgie-nak, Bethany-nak és Jemmának*

és Huw-nak,

aki még most is ott sétál velem a hegyekben.

„Ez a könyv majdnem olyan csodálatos, mint a halászsasok, akikről szól; főleg az élénk leírások miatt lett a kedvencem. Tisztára, mint egy Michael Morpurgo-regény, csak még jobb! Nagyon jók a szereplők is, és tetszik, ahogy a sas összeköti egymással a barátokat. Nem is tudok ennél jobb könyvet elképzelni!”

Arthur, 12 éves

„Nagyon-nagyon tetszett a könyv. Mikor este az ágyban olvastam, alig bírtam abbahagyni és elaludni. A szereplők mintha igazi emberek lennének. Iona és Callum barátsága, és ahogy ők ketten Irisszel törődnek, nagyon különleges.”

Millie, 11 éves

„Teljesen magával ragadott ez a csodálatos könyv, mert tele volt boldog és szomorú pillanatokkal. Sokat tanultam belőle a halászsasok életéről, és néha úgy éreztem, mintha én is benne lennék a történetben. Tízéves vagy annál nagyobb gyerekeknek ajánlom, különösen azoknak, akik szeretik a természetet és a megható történeteket is. Tízből tizenegy pontos könyv!”

Harry, 10 éves

„A Sky Hawk magával ragadó történet. Gill Lewis a vidéki Skóciába repíti az olvasót. Mikor olvastam, úgy éreztem, mintha én is ott állnék Callummal meg Ionával, és együtt néznénk a fészket. A vége gyönyörű volt. Különösen azoknak ajánlom a könyvet, akik szeretik az állatokat!”

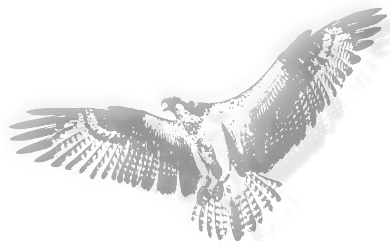
Elsie, 11 éves

Prológus

A táj minden részlete mélyen az emlékezetébe vésődött. Most ráfekszik a hegyi zuhatagként örvénylő légáramlatokra. Az odalent elterülő tavakban tükröződnek a felhők és visszaverődnek a napsugarak. Víztükrük úgy csillan a völgyben, akár a földre zuhant égbolt egy-egy szilánkja. A hideg északi szél fenyő és hanga ismerős illatát hozza magával. Jégvájta völgyek mutatják neki az utat.

Hamarosan megérkezik.

ELSŐ FEJEZET

Én vettem észre először. A sápadt, sovány lány egy lapos sziklán hasalt, a zúgó alatt. Mindkét kezét kinyújtotta, és mélyen belenyúlt a szikla mögött képződő kis medence mozdulatlan vizébe. A zuhatag fehér tájképe kiült az inge ujjára és hosszú, vörös hajának végére. Tekintetét a folyó sötét, árnyékos fenekére szegezte, nagyon nézett valamit.

Rob és Euan farolva fékezett le mellettem a sáros úton.

– Mit bámulsz, Callum? – kérdezte Rob, és ő is kikukcskált a fák között.

– Van ott valaki – mondtam. – Egy lány.

Euan félrehajtott egy fenyőágot, hogy jobban rálásson a folyóra.

– Ki az?

– Nemtom – mondtam. – De az biztos, hogy nem száz. Jéghideg az a víz. – Mindkét irányba elnéztem a folyó mentén, hogy lássam, van-e vele valaki, de a lány egyedül volt.

A folyó felduzzadt a sok esőtől, és sebesebben zubogott, mint általában. A víz a fölöttünk magasodó szurdokról alázuhanva érkezett a fenti tóból. A meder mellett még ott fehérlett a késő márciusi hó. A tónak és a folyónak is jéghideg volt a vize.

– Ez a mi folyónk – horkant fel Rob.

A lány még mélyebbre nyúlt a folyóba. Most már az egész ingujja, sőt a válla is beleért a vízbe.

– Mit csinál? – kérdeztem.

– Mit csinálna? Halászik – mondta Euan, miközben ledöntötte a bringáját a földre.

A lány ekkor előrevetődött. A mozdulattól szanaszét spriccelt a víz, és mikor felegyenesedett, láttam, hogy egy méretes, barna pisztrángot tart a kezében. A hal kétségbeesetten verdesett a markában. A lány hátra dobta homlokából a haját, és végre megláttuk az arcát.

– Ezt én ismerem – mondta Rob.

Odafordultam felé. Rob arca sötét volt és baljóslatú.

– Ki az? – kérdeztem.

Válasz helyett Rob lepattant a biciklijéről, és elindult lefelé a folyóparton, a lány irányába.

– Rob! – kiáltottam utána.

A lány felnézett, és mikor meglátott minket, megpróbálta a karjába rejteni a halat. Euannal futni kezdtünk Rob után. Egy sebes sodrású, keskeny ér választott el minket a lánytól.

– Iona McNair! – kiáltotta neki Rob.

A lány felállt a szikláról.

Rob odaugrott mellé, és megragadta a karját.

– Te is tolvaj vagy, Iona McNair, akár az anyád.

A lány kétségbeesetten próbálta megtartani a csúszós halat.

– Nem loptam – kiáltotta.

Rob kicsavarta a kezéből a halat, majd visszaugrott a folyópartra.

– Akkor ezt minek nevezed? – kérdezte, és a feje fölé tartotta az állatot. – Ezen a szakaszon Callumké a folyó, te pedig megloptad őket.

Egyszerre minden szempár énrám szegeződött.

– Mit szólsz ehhez, Callum? – mondta Rob. – Milyen büntetés jár annak, aki engedély nélkül halászik a farmotokon?

Kinyitottam a számat, de egyetlen hang sem jött ki rajta.

– Nekem nem kell engedély! – csattant fel Iona. – Nem horgászbottal fogtam.

– Tolvaj vagy! – kiáltotta Rob. – Nem látunk itt szívesen!

Ionára pillantottam, ő pedig majd' keresztüldöfött a tekintetével.

Rob ledobta a vergődő halat a földre, majd felvette a műanyag szatyrot, ami Iona kabátja mellett hevert a parton.

– Nézzük csak, mi van még itt – mondta.

– Az az enyém, ne nyúlj hozzá! – sikoltotta a lány.

Rob a földre borította a zacskó tartalmát: egy pár ócska tornacipőt meg egy elrongyolódott jegyzetfüzetet. Felvette a füzetet, és lesöpörte róla a rátapadt sarat.

Iona is átugrott a folyópartra, és megpróbálta kitépni a kezéből a füzetet.

– Add vissza! Ez titkos – kezdte, de aztán az ajkába harapott, mint aki rájött, hogy túl sokat árult el.

A keze remegett, a karja és a lába lila volt a hidegtől.

– Add vissza neki, Rob! – mondtam.

– Ja – csatlakozott Euan. – Gyerünk, Rob!

– Nyugi! – mondta Rob, és lapozgatni kezdte a füzetet.

– Előbb kiderítjük, mi olyan titkos ebben a kis füzetben.

Iona megpróbálta újra megkaparintani a jegyzetfüzetet, de Rob nevetve eltartotta.

– Mi titkod van, Iona McNair? – kérdezte csúfondárosan.

Az enyhe szél lapozni kezdte az oldalakat. Madarak és más állatok ceruzarajzát pillantottam meg, és egy csomó szöveget. Végül egy képnél maradt nyitva a füzet: a sötét, szürke és lila árnyalatokkal készült festmény a tavat ábrázolta.

Iona nekirugaszkodott, kitépte Rob kezéből a füzetet, aztán átugrott a lapos sziklára, és a víz fölé tartotta a noteszt.

– Azt te soha nem fogod megtudni – kiáltotta. – Soha. Rob tett egy lépést a lány felé.

– Ugyan már! Hadd nézzem!

Iona arca kemény volt és eltökélt.

– Hagyd már békén, Rob! – kiáltottam.

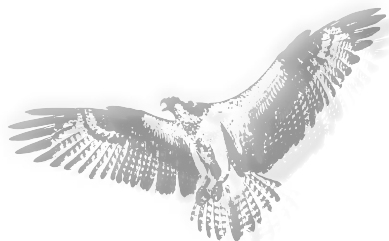
Euan próbálta odébb ráncigálni, de Rob lerázta magáról a kezét.

– Mi az a nagy titok, Iona? – kiáltotta, majd a következő pillanatban ő is átugrott a sziklára.

Iona tovább menekült. Célba vette a folyó túlsó partját, de esélye sem volt: megcsúszott a nedves kövön, és belebucskázott a sziklát a túlsó parttól elválasztó mély

vízbe. Kezéből kirepült a jegyzetfüzet, megpördült a levegőben, majd beleesett a sebes vízbe, és azonnal elsüllyedt. Iona kikászálódott a folyóból, és a meredek parton felkapaszkodva eltűnt a sűrű fenyőerdőben.

A fenyőerdőtől gyors sodrású folyó választott el minket, amely mindörökre magával ragadta a jegyzetfüzetet és Iona titkát.

MÁSODIK FEJEZET

– **E**z meg mire volt jó? – kérdezte Euan. – Hárman egy ellen? Teljesen egyedül volt.

Rob egy ideig csak rugdosta a hangát, és szótlánul bámulta a túlsó partot.

– Az ő anyja miatt ment tönkre apa – fordult oda végül komor arccal Euanhoz. – Ellopta az összes pénzét, aztán lelépett. Azóta nem meri betenni a lábát Skóciába.

– Az évekkel ezelőtt volt – mondtam. – Mit keres itt Iona?

– Gondolom, az anyjának lop – csattant fel Rob. – Szörnyű népségek ez a McNairék. Apa soha nem fog megbocsátani nekik.

Euan kiköpött, aztán Robra emelte a tekintetét.

– Mihez kezdesz a hallal?

Rob felvette a földről a pisztrángot, de az már halott volt: pikkelyei elvesztették fényüket, szeme élettelen volt és fakó. Odafordult hozzám, és bedugta a halat a kabátom zsebébe.

– Ti folyótok, ti halatok.

– Nekem nem kell – mondtam.

Válasz helyett Rob haragosan összevonta a szemöldökét, majd felcaplatott a biciklikhez.

– Itt hagyta a kabátját meg a csukáját – mondtam Euanak.

– Az lesz a legjobb, ha mi sem visszük sehova. Visszafele megtalálja – mondta, és elindult Rob után.

Mindketten tekerni kezdtek, én pedig néztem, ahogy zötykölődnek a sáros, hepehupás úton.

Fejemre húztam a kapucnimat, arra a sisakot, majd miután bepattintottam a csatját, belebújtam a kesztyűbe. Tekintetemmel végigpásztáztam a túlsó partot, hátha megpillantom a lányt. Távol, a völgyben apró alakot vettem észre, aki éppen felfelé tartott a tóhoz. Hideg szél fújt a fák között. Éreztem, hogy hamarosan esni fog. Beletapostam, és gurulni kezdtem Rob meg Euan után lefelé a folyóparton, de közben végig az járt a fejemben, hogy meg kéne várnunk a lányt.

Euan és Rob a régi kőfejtőnél várt be.

– Jössz? – kérdezte Euan, és kitárta a völgyben fekvő faluhoz vezető régi bányaut kapuját.

– Keresztülvágok a mezőn – ráztam meg a fejem. – Nekem úgy gyorsabb.

Elindultak, én pedig néztem, ahogy lassan eltűnnek a narancssárga fénnel derengő utcalámpákhoz vezető úton. Gyorsan sötétedett, és tudtam, hogy hamarosan leszáll az éj.

Esni kezdett, hideg és éles volt minden esőcsepp, akár ezernyi jeges tű. Visszanéztem, hátha megpillantom Iónát, de hiába. Sem kabátja, sem cipője nem volt, a ruhája pedig teljesen átázott, mikor beleesett a folyóba.

Megfagy, ha kint marad éjszakára. Nem telt el úgy év, hogy valaki ne veszett volna oda a hegyekben – valaki, akit felkészületlenül ért az éjszaka.

Megfordultam, és elindultam visszafelé, hogy megkeressem. A mély keréknyomokat máris megtöltötte a szakadó eső. Útközben összeszedtem a kabátját és a cipőjét, majd megálltam az út tetejénél, hogy kifújjam magam. A tó meredek, erdős partját teljesen beborította az esőfüggöny. Esélyem sem volt, hogy megtaláljam: Iona bárhol lehetett.

Az ösvényt követve megkerültem a tavat, és közben a nevét kiáltoztam. Alacsony volt az égbolt, és nehéz, sűrű felhők ereszkedtek a tóra. A part szikláit sötét hullámok ostromolták.

– Iona! – kiáltottam, de a hangomat elfújta a szél.

Lehet, hogy elkerültük egymást. Lehet, hogy már a falu felé tart. Tudtam, hogy nem tölthetem itt az egész éjszakát.

Megfordultam, hogy elinduljak haza, de a kerekem megcsúszott egy nagyobb kövön. Lepillantottam, és egy mezítlábas talp nyomát fedeztem fel a kerék mellett. A sarok és az ujjak mélyedéseit már megtöltötte az esővíz.

Iona erre járt.

Leugrottam a bicikliről, és elindultam a lábnyomok után, ám azok hamarosan eltűntek. Arra gondoltam, Iona talán letért az útról, és bevetette magát az erdőbe. Itt már moha és tűlevelek borították a talajt.

– Iona! – kiáltottam. – Nálam van a kabátod.

Beljebb hatoltam a fák közé. A lombok alatt sötét volt, szinte vaksötét. Tudtam, hogy anya és apa már idegeskedik, hogy hol vagyok.

– Iona! – kiáltottam megint, de nem jött válasz.

Megfordultam, hogy visszamenjek a biciklimhez, és majd’ hanyatt estem ijedtemben, mikor egyszer csak ott állt előttem Iona. Óriási pulóvert, futónadrágot és fülíg húzott gyapjúsapkát viselt. A lábán viszont még mindig nem volt semmi, láttam, hogy rázza a hideg.

– Itt van a kabátod és a cipőd – mondtam, és a kezébe nyomtam a holmit. – Bújj bele, és menj haza! Nemsokára besötétedik.

Körbenéztem, elképzelésem sem volt, honnan szerezhetett magának száraz ruhát.

Felvette a kabátját, majd leült egy kőre, és a lábára húzta a cipőt. Remegett a keze, az ujjai kékek voltak. Hiába küszködött a cipőfűzővel, képtelen volt bekötni.

Letérdeltem, és befejeztem helyette a masnit.

Felálltam, ő pedig alaposan végigmért.

– Nem akadályozhatjátok meg, hogy idejöjjek – mondta.

– Hallottad, mit mondott Rob – mondtam. – Nem látunk itt szívesen. Úgyis megtudjuk, ha idejössz.

– Vissza kell jönnöm – mondta alig hallhatóan.

Megráztam a fejem.

– Nem loptam. – Tisztán hallottam, ahogy vacognak a fogai. – *Nem* bottal fogtam.

– Vigyed, és menj innen! – mondtam, miközben benyúltam a kabátom zsebébe, elővettem a halat, és ledobtam elé a földre. Az gurult néhány araszt, aztán megállt a lábánál.

Iona rám pillantott, aztán elkezdett az ujjával köröket rajzolni a túlevéltakaróba.

– Ha megengeded, hogy visszajöjjek, elárulom a titkot – mondta.

Ránéztem, de nem mondtam semmit.

Felállt, és ő is belenézett a szemembe.

– Itt van, a farmotokon.

– Ismerem a farmot, mint a tenyeremet – mondtam.

– Nem ismered – rázta meg a fejét Iona. – Semmit sem tudsz róla. Senki sem tud róla semmit.

– Mitől vagy ebben ilyen biztos? – kérdeztem.

– Tudom, és kész – mondta egyenesen a szemembe.

Hogy tudhatna bármi olyat a farmunkról, amit én nem? Lehet, hogy a nagypapája árult el neki valamit? Mr. McNair öreg volt, mint a föld, és a farmunkkal szomszédos tanyán gazdálkodott, mielőtt beköltözött volna a faluba. De ez sok-sok évvel azelőtt volt, hogy én megszülettem volna.

– Akkor gyerünk, ki vele! – mondtam.

– Csak akkor mondom el – suttogta –, ha senkinek nem árulod el. Még a barátaidnak sem. Senkinek.

Néhány percig csak álltunk, és néztük egymást az alkonyi szürkületben. Szél fütyült a fenyőágak közt, a magasban. A fákról komótosan csöpögött az eső a földet borító tűlevéltakaróra.

– Rendben – mondtam.

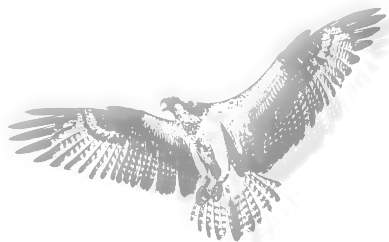
– És beengedsz a farmotokra? – Beleköpött a tenyerébe, és odanyújtotta.

Lehúztam a kesztyűmet, én is beleköttem a kezembe, és megráztam az övét.

– Áll az alku.

– Holnap reggel – mondta, és félresöpörte homlokából a haját. – Találkozunk itt, a tónál.

Azzal felvette a földről a halat, és eltűnt a fák között, a sötétben.

HARMADIK FEJEZET

Sötét volt már, mikor keresztülvágtam a házunk mellett elterülő mezőn. Bár az eső alábbhagyott, tetőtől talpig csuromvíz voltam. Nehéz volt tekerni: a kerekek folyton beleragadtak a sárba, vagy megcsúsztak a nedves göröngyökön. A konyhában égett a villany, és láttam, hogy anya telefonál. Eltoltam a biciklit a birkaakol mellett, majd berúgtam az udvarra vezető kaput.

Ekkor kivágódott a birkaakol ajtaja, és apa alakja rajzolódott ki a sötétben.

– Te vagy az, Callum?

– Igen, apa.

– Hol voltál? – kérdezte. – Órák óta itthon kellene lenned.

– Leesett a lánc – hazudtam. – Sajnálom.

– Ezt anyádnak magyarázd! – mondta apa. – Már a fél falut körbetelefonálta, hogy hol vagy. Még Grahamet is kiküldte utánad. A bátyád nem volt igazán elragadtatva, valami koncertre akart menni ma este. Jobb is, ha írok neki egy SMS-t.

Nekidöntöttem a biciklimet a falnak, lerúgtam a bakancsomat, és besurrantam a konyhába. Lépteim nyomán jókora vízfoltok maradtak a padlón.

– Hát te meg hogy nézel ki? – kérdezte anya. – Halálra aggódtam magam. Sötétedés előtt haza kellett volna érned. Rob és Euan azt mondta, együtt voltatok fent, a folyónál. Graham most ott keres téged.

– Apa írt neki – mondtam.

– Öltözz át, és add meg a teádat! – mondta. – És ha elfogadsz tőlem egy jó tanácsot, egy ideig ne kerülj Graham szeme elé!

Felmentem a szobámba, és lehámoztam magamról a vizes ruhát. Úgy lehültek az ujjaim, hogy alig tudtam mozgatni őket. Magamra húztam egy pulóvert, arra egy polárt, aztán belebújtam egy bélelt vászonnadrágba és két pár zokniba, de még így is majd' megfagytam. Eszembe jutott Iona. Bíztam benne, hogy akárhol tölti ezt az éjszakát, már odaért. De mi van, ha nem? Tudtam, hogy a nagyapja a falu végén lakik, de az öreget nem véletlenül hívtuk Órült McNairnek. Nem megyek el hozzájuk, az biztos.

Visszamentem a konyhába, és leültem az asztalhoz. Apa éppen nekilátott a húsos pitének és a sült krumpolinak.

Kivágódott az ajtó, és Graham lépett be. Még csak rám se nézett.

Anya elém tett egy tányért. Farkaséhes voltam.

Csizmakopogás hallatszott be az udvarról, aztán valaki dörömbölni kezdett az ajtón.

– Bújj be, Flint! – kiáltott anya.

Rob unokafivére, Flint lépett a házba. Bőr motorosruha volt rajta, és egy sisakot lóbált a kezében. Péntek este volt. Flint és Graham a közeli városba készült egy koncertre.

– Graham mindjárt jön – mondta anya. – Addig egyél egy pitét, Flint!

– Tudja, hogy képtelen vagyok ellenállni a pitéjének, Mrs. McGregor – vigyorodott el Flint.

Miután leült az asztalhoz, odahajolt hozzám, és bele-súgta a fülembe:

– Hallom, apafej, rossz fát tettél a tűzre.

Felszúrtam egy krumplit a villámra.

– Ha ez vigasztal – folytatta hangosan, hogy anya és apa is hallja –, Sal néni is jól leszidta Robot, mikor ha-zaért. Csuromvíz volt, úgy nézett ki, mint egy kiöntött ürge. Vacsora nélkül ment ágyba.

Lenyeltem az utolsó falat pitét. Vajon Rob mesélt Ionáról a mamájának? Valószínűleg nem.

Próbáltam témát váltani:

– Ugye, több mint száz éve mi műveljük már ezt a földet? – kérdeztem.

– Nagyjából – nézett fel apa a tányérjáról. – Miért?

– És van ennek a földnek valamilyen titka?

– Titka? – kérdezte apa. – Miféle titka?

Graham ebben a pillanatban lépett a szobába. Mostanra lezuhanyozott, és átöltözött a motorosruhájába. Sampon- és arcszeszesillat lengte körül.

– Én csak egy titokról tudok – mondta, és a szemembe nézett. – Az pedig úgy hangzik, hogy felnégyellek, ha még egyszer elkésel itthonról.

– Graham! – kiáltotta anyja, de a bátyám fél lábbal már kint volt az ajtón.

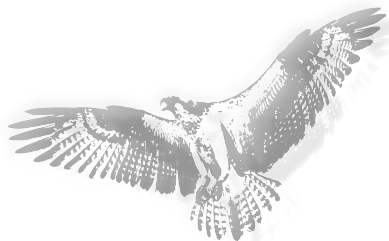
– Köszönöm, Mrs. McGregor – mondta Flint, azzal Graham után eredt az udvarra.

Hallottam, ahogy berúgják a motorokat, aztán már csak a földúton tovacikázó fényszórókat láttam az ablakon keresztül.

– Nem jut eszembe semmiféle titok – szólalt meg apa.
– Miért kérdezed?

– Nem olyan fontos – vontam meg a vállam. De továbbra sem hagyott nyugodni az érzés, hogy van itt valami, amiről egyikünk sem tud. Hogy egy titok lappang az ismerős dombok és völgyek között.

Holnap viszont végére járok a dolognak.

NEGYEDIK FEJEZET

Másnap vastag polárkabátban és hátizsákkal jelentem meg a reggelinél.

– Mégis hová készülsz? – kérdezte anya.

– El – mondtam.

– Azt kiverheted a fejedből! – vonta fel a szemöldökét.

– A tegnapiak után nem mész sehova.

– De anya...

– Hamarosan indulunk a városba – mondta, és töltött magának egy kis teát. – Apádnak el kell mennie birka-tápirért, nekem meg be kell vásárolnom.

– Én nem megyek – mondtam. – Graham sem megy.

– Ő még alszik – mondta anya. – Te viszont velünk jössz.

– Ez nem igazság – mondtam, és lecsaptam a kanalam az asztalra.

Apa rám nézett az újságja fölött, és felsóhajtott.

– Kéne valaki, aki vigyáz arra a két bárányra. A mos-tohaanyjuk egész éjjel rájuk se hederített. Cumisüvegből

kell etetnünk őket, amíg nem találunk nekik egy pótanyát.

– Én vigyázok rájuk – vágtam rá. – Csak ne kelljen bemennem a városba.

Anya apára nézett, majd odafordult hozzám.

– Űgyis csak láb alatt lennél – mondta. – Itthon maradhatsz, ha megígéred, hogy nem csatangolsz el a farmról.

– Megígérem – mondtam, és egy pillanatra elfogott a lelkiismeret-furdalás a füllentés miatt.

A csapnál álltam, tejport kevertem el egy kanna meleg vízben, és néztem, ahogy anya és apa elhajt. A tejet ezután beletöltöttem két tiszta cumisüvegbe, zsebre vágtam őket, majd felkaptam a hátizsákom, és elindultam a birkaakol felé. Mikor beléptem, a két bárány már éhesen bégetett. Pillanatok alatt megitták az összes tejet, és a kabátom szélét kezdték szopogatni. Hallottam, ahogy odakint felbőg a traktor motorja. Tudtam, hogy ha Graham észrevesz, egész nap neki kell segítenem, ezért inkább otthagytam az üvegeket az ajtó mellett álló vödörben, és kislisszoltam az istálló hátsó falán lévő lyukon.

A levegő tiszta volt és csípős. Egész éjjel zuhogott, a pocsolyák vize most fényesen csillogott a napsütésben.

Elindultam a dombon át a következő völgyben lévő tó felé.

Iona már várt rám.

– Hát eljöttél – mondta.

Pontosan ott álltunk, ahova előző éjjel a lábnyomai vezettek.

Bólintottam.

– Szóval, mi az a titok? – kérdeztem.

– Majd meglátod – mondta.

– Ajánlom, hogy valami izgalmas legyen! – válaszoltam.

Iona sarkon fordult, és elindult befelé az erdőbe.

A fenyőfákat itt felváltotta a tölgy, a nyír és vadcseresznye. Eddig azt hittem, a farm minden négyzetcentiméterét ismerem. Elvégre itt nőttem fel. Egy csomó bunkert építettünk itt Robbal és Euannal. Viszont ez az ösvény más volt, mint a többi.

Iona megállt az egyik tisztás szélén. A napsütötte rét közepén hatalmas kőtömbök heverték jókora körben. Nekidőltem az egyiknek, és egy kis részen lehántottam róla a nedves mohát. Az előbukkanó világos sziklán élesen csillant a tavaszi napfény. Nem esett nehezemre elképzelni, hogy az ősi, skót lovagkirályok ezeknél a köveknél tartották gyűléseiket.

– Tündérkövek – suttogta Iona, ujját a szája elé emelve.

– Tündérkövek! – mondtam. – Azért rángattál ide, hogy megnézzem ezeket a tündérköveket?

– Pssz! – kuncogott Iona. – Talán nem hiszel a tündérekben, Callum?

– Hazamegyek – mondtam mérgesen.

Iona nekidőlt egy fának. Úgy nézett ki, mint aki alig tudja visszatartani a nevetést.

– Fel tudsz mászni erre? – kérdezte, és megkocogtatta a fa törzsét.

Felpillantottam a fára. Egy öreg tölgy volt, amibe évekkal ezelőtt belecsaphatott egy villám. A kettéhasadt törzs, mint valami tátongó seb, sötétlett a kék ég alatt. Még a legalacsonyabb ágak is magasabban voltak

annál, hogy elérhessem őket, ráadásul mindenütt moha borította a nedves fakérget.

– Erre? – kérdeztem öntudatosan. – Naná, hogy fel tudok.

Iona lerúgta lábáról a cipőt, ujjait és lábujjait a kéreg repedéseibe illesztette, és mire feleszméltem volna, már az alsó ágon ült.

– Na, jössz?

Próbáltam fogást találni a törzsön, próbáltam beakasztani a lábam a fakéreg apró kitüremkedéseibe, de a kezem és a lábam is minduntalan lecsúszott. Mire megint felnéztem, Iona már eltűnt a magasabban lévő ágak között.

– Iona! – kiáltottam. Egy vastag kötél vége esett le a fáról, és pont a lábam előtt ért földet. A kötél segítségével felhúztam magam a legalsó áig, onnan pedig addig másztam, amíg egy szétágazó ágakból álló, természetes emelethez nem értem. Olyan volt az egész, mint valami láthatatlan erőd. Lentről semmit sem lehetett észrevenni az egészből. Iona régi gyümölcsösládákból készített székeket, voltak ott konzervek, dobozok, még egy régi viharlámpa is lógott az egyik ágról. Odafentről jól látott a tó, a hegyek és a széles, ragyogó-kék ég.

– Ez gyönyörű – mondtam. – Gyönyörű.

– Psszt, itt suttogni kell – szólt rám. Előhúzott egy zsákot a törzs üregéből, és takarót, régi bőrtáskát meg egy zacskó kekszet bányászott ki belőle.

– Nem mondom el senkinek, ígérem – suttogtam.

– Nem ez a titok, te dinka – próbálta Iona magába fojtani a nevetést, és a kezembe nyomott egy kekszet. – Az sokkal jobb ennél. Ezerszer jobb.

– Tényleg? – kérdeztem, miközben bekaptam a kez-
szet. – És mi az?

Iona egy csoport erdeifenyőre mutatott, melyek a part-
hoz közeli szigeten sorakoztak. A magas, csupasz tör-
zsekből szétfutó ágakat koronaként díszítették a zöld
tűlevelek. Búvóhelyünk körülbelül egy magasságban
volt a fák ellaposodó tetejével.

– Mi olyan nagy szám bennük? – kérdeztem.

– Nyisd ki a szemed, Cullen! – mondta Iona. – Nézd!

Még mindig nem tudtam, mit kell nézni. Annyit lát-
tam csak, hogy a legfelső ágakon egymásra hányt botok
hevernek, valahogy úgy, mint mikor az elvonuló dagály
otthagyja a törmelékét a parton.

Aztán észrevettem, hogy megmozdul a bothalom. Va-
lami rendezgette az ágakat. Ekkor fogtam fel, hogy nem
egy rakás egymásra dobált gallyat látok. Ezt a kupacot
valami felépítette.

És akkor megpillantottam.

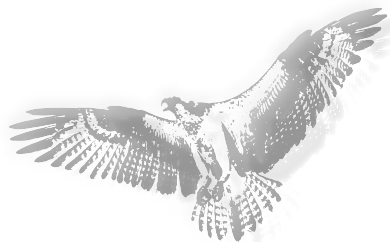
Megpillantottam a völgy titkát. Senki más nem tudott
a létezéséről. Sem Graham, sem Rob, sem Euan, de még
anya és apa sem.

Csak én és Iona.

– Hihetetlen, ugye? – suttogta Iona.

Csak bólintani tudtam.

Nem jöttek szavak a számra.

ÖTÖDIK FEJEZET

E lőször csak egy madárfejet vettem észre a gallyrakás fölött, egy vajszínű fejet, a szeménél végigfutó barna csíkkal. Aztán előbukkant a madár többi része. A szárnya sötétbarna volt, a hasa fehér, és az egész állat hatalmasnak tűnt. Olyan érzést keltett, mintha az őskorból került volna ide, mintha egy letűnt világ óriását látnám, valamit, ami túl nagy ehhez a tájhoz.

– Halászsas – suttoztam, és alig akartam elhinni. – Van egy halászsas itt, a mi farmunkon.

– Ugye, nem mondod el senkinek? – kérdezte Iona.

– Persze hogy nem – válaszoltam. Fényképen már láttam halászsast, és egyszer, mikor a közeli természetvédelmi területen segítettem apának kerítést meg madárlest építeni, láttam egy halászsaspár fészkelőhelyét. Arra a fára szögesdrótot és kamerákat szereltek, hogy távol tartsák a tolvajokat a tojásoktól.

– Ezek nagyon ritka állatok – mondtam. – Védettek.

– Tudtam, hogy benned megbízhatok – mondta Iona, és kiborította a kekszes zacskó tartalmát, ami egyetlen

darab kekszből állt. Kettétörte, és a kezembe nyomta a nagyobb darabot.

– Végignéztem, ahogy a hím a semmiből felépíti a fészket – mondta.

– Miből gondolod, hogy hím? – kérdeztem.

Iona előhúzott egy madárhatározót a bőrtáskából, és megmutatta a képet.

– A nőtényeknek több barna folt van a mellkasán – mondta. – Azonkívül folyamatosan fent köröz az égen, és közben rikoltozik. Társat keres magának. Egész héten figyeltem, mit csinál.

– Te itt laksz, fönt? – kérdeztem.

Iona felnevetett, és megrázta a fejét.

– Sajnos nem. A nagyapámnál lakom.

– És az anyukád? – kérdeztem. – Itt van ő is a faluban?

– Anya dolgozik – ráncolta össze a szemöldökét Iona, majd felcsippentett egy tűlevelet a pulóveréről, és elpöckölte a levegőbe. – Táncos – tette hozzá, aztán előhúzott a pólója alól egy arany medaliont, és kinyitotta. – Ő az.

A medalion egyik felében Iona fényképe kapott helyet, a másikban egy fiatal nő arcképe. A nőnek ragyogó, lángvörös haja volt, és ugyanolyan fekete szeme, mint Ionának.

– A legnagyobb londoni előadásokban lép fel – mondta. – Túlságosan elfoglalt ahhoz, hogy idejőjjön. Az anyukám nagyon híres.

– Én még soha nem hallottam róla – mondtam.

Iona egy rosszalló pillantást lövellt felém, majd visszajuttatta a medaliont a pólója alá.

– Mert te aztán annyira képen vagy, mi?

Ismét a halászsasra pillantottam. A fészken állt, és felszegett fejével meredt az égre. Éles kiáltásai idehallatszottak:

– Kíí...kíí...kíí

– Befejezte a fészket? – kérdeztem.

– Nem hiszem – válaszolta Iona. – Egyre nagyobb és nagyobb lesz. Amúgy ez nem közönséges fészek, ez sasfészek. A halászsasok telente Afrikába mennek.

– Tudom – mondtam. – Nem te vagy az egyetlen, aki tud valamit a madarokról.

A halászsas körbejárta a sasfészket, és újra elkiáltotta magát. Azután széttárta hatalmas szárnyait, és felemelkedett a levegőbe. Röptében megfordult, és miközben tovaszállt a mögöttünk magasodó fák fölött, megmutatta fehér hasát és a szárnya alsó felén sorakozó barna csíkokat.

– Biztos halászni megy – mondta Iona. – Most sokáig nem jön vissza.

– Mennem kell – mondtam hirtelen, mert eszembe jutottak az árva bárányok. Hamarosan újra meg kell etetnem őket.

– Én is megyek – mondta Iona.

Segítettem begyömöszölni a zsákját a fa üregébe, aztán lehuppantam mellé a földre. Együtt indultunk el a folyó mentén. A levegő meleg volt, a nedves talajról apró felhőkben szállt fel a pára.

– Milyen volt a hal? – szólaltam meg.

– Isteni – vigyorodott el huncutul Iona.

– Hogy csináltad? – kérdeztem. – Hogy kaptad el pusztával kézzel?

Iona megint elvigyorodott.

– Gyere, megmutatom.

Követtem a folyópartig. A part mentén kialakuló kis örvények mozdulatlan felszínű tavacskákat hoztak létre a sebes sodrású vízben.

– Mit láatsz? – kérdezte Iona.

Lefeküdtem a puha fűre, és nézni kezdtem a folyót. A vízben tükröződtek a felhők és visszaverődtek a nap sugarak.

– Semmit – válaszoltam.

– Mert rosszul csinálod – mondta. – Nézz mélyebbre!

Erősebben kezdtem bámulni a vizet. Felhőfoszlányok úsztak keresztül a felszínen. Próbáltam benézni a fényes felszín mögé, le, az alatta kavargó árnyékvilágba. A sziklák körvonala beleolvadt a barnás folyómederbe. Minden mozgásban volt. Nád, sár és iszapos falevelek kavarogtak a meder fenekén. És akkor megláttam a halakat. Pontosabban két pisztrángot, akik az áramlattal szemben, tökéletesen mozdulatlanul lebegtek a vízben. Egyedül a farokúszójuk mozgott.

– Látod őket? – suttogta Iona.

Bólintottam.

– Most lassan nyúlj be mögöttük a vízbe!

Beleengedtem a kezem a folyóba. Egyre közelebb és közelebb merészkedtem hozzájuk, amíg csupán centiméterekre voltam a farkuktól.

– Most nyúlj be alájuk, és próbáld őket megsimogatni a kopoltyújuk mögött – mondta Iona.

Előrébb nyúltam, és megérintettem az egyik hal síkos testét. A következő pillanatban egyszerre lóttek ki, és tűntek el a mély vízben.

– Csomó időbe telt, míg megtanultam – nevetett fel Iona. – Egész kicsi voltam, mikor nagyapa megmutatta, hogyan kell csinálni.

Lebámultam a víz fenekére, hátha visszajönnek.

– Az emberek olyanok, mint a folyók – mondta Iona. – Legalábbis szerintem.

– Ezt meg hogy érted? – kérdeztem, miután felegyenesedtem, és kicsavartam a vizet az ingem ujjából.

Iona belenézett a szemembe, és hintázni kezdett a sarkán.

– Meg kell tanulnunk a felszín mögé látni, ha tudni akarjuk, mi van a mélyben.

Zsebre vágtam a kezem. Az ujjaim fáztak a jeges víztől.

– Mennem kell – mondtam.

– És akkor visszajöhetek? – kérdezte Iona. – Mármint ide, a farmotokra.

– Megállapodtunk, nem? – bólintottam.

Iona felállt, és elmosolyodott.

– Egy nőstény halászsas érkezik holnap délután – mondta. – Jó idő lesz. Biztos vagyok benne, hogy eljön.

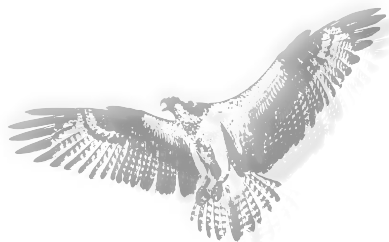
– Ha te mondd – nevettem.

Iona megfordult, és azt mondta:

– Ha nem hiszel nekem, találkozzunk holnap a dombon! Ott várom majd, hogy jöjjön.

Felnéztem a fölöttünk magasodó hangás dombra. Láttam a tetején lévő kőhalom körvonalát, ami a farm legmagasabb pontja is volt egyben. Tökéletes hely. Látni akartam, ahogy a halászsas visszatér Skóciába. A saját szememmel akartam látni. Csodálatos lenne, ha pont itt, a mi farmunkon építenének fészket.

– Rendben, Iona – mondtam. – Itt leszek.

HATODIK FEJEZET

– Ügyesen gondját viselted tegnap a bárányoknak – mondta apa. – Még a végén farmer lesz belőled.

A hátsó ülésen ültem, éppen templomba tartottunk anyával és apával.

– Miért kell templomba mennem? – kérdeztem. – Grahamnek sem kell.

– Graham tizennyolc éves – mondta anya. – Eldöntheti, jön-e templomba, vagy sem.

– Jó, de Rob se jár, meg Euan se.

Anya hátrafordult, és a szemembe nézett.

– Könyörgöm, Callum, hagyd abba a hisztit! Egy óra az egész. Nem fogsz belehalni.

Láttam a visszapillantó tükörben, hogy apa szeme sarkában ráncok jelennek meg. Rajtam nevetett. Lejjebb csúsztam, és belevágtam a térdem az ülése hátuljába.

– Mit csinálsz ma? – kérdezte.

– Robbal, Euannal meg pár másik fiúval megbeszéltük, hogy kimegyünk focizni – mondtam. És ez igaz is volt: tényleg megbeszéltük, hogy találkozunk vasárnap délután, és focizunk egyet a mezőn. Csakhogy nekem egyfolytában Ionán meg a hazatérő halászsason járt az eszem. Vissza akartam menni a tóhoz. Azt mondom majd Robnak és Euannak, hogy nem tudok focizni, mert apának kell segítenem a farmon.

– Csak érij haza uzsonnára! – mondta anya.

Iona már a kőrakás tetején állt, mikor felértem a dombra. Lehuppantam a hanga közé, hogy kifújjam magam. Egyetlen felhő sem volt az égen. A tó sima felszíne, mint valami hatalmas tükör, verte vissza a ragyogó, kék eget. A távcsövemmel megkerestem a fészket a fenyőfa tetején. A halászsas éppen a gallyakat rendezgette.

– Figyelj csak! – szólaltam meg. – Belenézel?

Iona a szeméhez illesztette a távcsövet, én pedig megmutattam, hogyan tudja állítani az élességet.

– Ez csodálatos – mondta. – Hihetetlenül közel hozza. És a csőre... Azzal aztán lehet csípni. Nézd, milyen éles!

Hagytam, hadd nézelődjön még a távcsővel, én addig a déli eget kémleltem. Néhány kondenzcsíktól és egy V alakban repülő lúdrajtól eltekintve üres volt az égbolt. Visszaültem a puha hangára, ahol valamennyire védve voltam a hideg szélről. A nap melegen sütötte az arcomat, és éreztem, ahogy lecsukódik a szemem.

Fázva és reszketve ébredtem. Iona még mindig a kőhalom tetején ült, és az eget nézte. A domboldal kezdett árnyékokot vetni az alattunk elterülő völgyre. Az órára pillantottam.

– Már két órája itt vagyunk – mondtam Ionának. – Nem jön az a halászsas.

Iona majd' keresztüldöfött a tekintetével.

– Nemsokára itt lesz – sziszegte.

Lecsupaszítottam az egyik hangaszálat, és néztem, ahogy a szél felkapja az apró, lila virágokat.

– Tudtam, hogy inkább focizni kéne mennem – mondtam, és odapököltem a csupasz szárat Ionához.

– Nem volt kötelező eljönnöd – válaszolta, és hátat fordított.

– Lemaradtam egy jó meccsről – folytattam.

– Onnan érkezik – mondta, és a távolba mutatott, a ragyogó tó, a hangadombok és a lila színbe öltözött hegyek fölé.

– *Honnan* tudod? – kérdeztem.

Felállt, és mintha csak két szárny lenne, kinyújtózta a karját.

– Egyszerűen csak tudom. Érzem. Képzeld azt, hogy madár vagy, és te is érezni fogod.

– Tévedsz, ha azt hiszed, hogy nekiállok itt csapkodni a karommal, meg fel-alá rohangálni a dombok között.

Iona megvonta a vállát. A szél bele-belekapott a hajába.

– Te csak repdess nyugodtan – tettem hozzá. – Én elmegyek.

Lesöpörtem a pulóveremre tapadt hangavirágokat, és a buckákat rugdosva elindultam lefelé a dombról. Visszanéztem, de Iona még mindig a kőhalom tetején állt széttárt karral és csukott szemmel. Kabátja és nadrág-szára ide-oda verdesett a szélben. Tényleg olyan volt, mintha repülne.

– Biztos vagy benne, hogy jönni fog? – kérdeztem.

– Tudom, hogy jönni fog. Ezt tényleg ki kéne próbálnod, Callum.

Elfintorodtam.

– Nem látja senki – mondta, és magasabbra emelte a karját.

– Na jó, végül is nem veszítek semmit – vontam meg a vállam, majd széttártam a karomat, és szembefordultam a széllal. Hinni akartam Ionának. Látni akartam a hazatérő halászsast.

– Be kell csuknod a szemed – kiáltotta Iona. – Változz madárrá! Érezd a szelet, Callum, hagyd, hogy felemeljen!

Lehunytam a szemem, és próbáltam nem gondolni rá, hogy úgy nézhetek ki, mint valami idióta madárijesztő. Némaság vett körül, csupán a száraz hangán keresztülfújó szél halk füttyülését hallottam. Végigsimított rajtam, és ráncigálta a pulóverem ujját. Nekidőlttem és hagytam, hogy simogassa a kezemet. Széttártam az ujjaimat, mintha tollak lennének. Próbáltam elképzelni, hogy madár vagyok, könnyű, súlytalan madár, és egyre feljebb és feljebb és feljebb emelkedem a ragyogó, kék égen. Fel a hegyek fölé. Fel a gyors szelek birodalmába. Fel a napba.

– Itt van! – kiáltotta Iona.

Kinyitottam a szemem, és belehunyorítottam a nap-sütésbe. A távolban egy madár körvonalait pillantottam meg. Olyan formája volt, mint egy kisgyerek sirály rajzának. Csakhogy ez nem sirály volt. Annál sokkal, de sokkal nagyobb.

Közelebb repült, és mikor megfordult és oldalra dőlt, megmutatta fehér hasát és csíkos mintázatú szárny- és farktollait. Belenéztem a távcsőbe.

– Ez tutira halászsas – mondtam.

– Persze hogy az! – vágta rá Iona. – Gyere, nézzük meg közelebbről!

Lefutottunk a dombról, és megiramodtunk a tóparti erdő felé.

Iona gyorsabb volt nálam, sokkal hamarabb beért a fák közé. Mire felküzdöttem magam a tölgyfára, ő már a gyümölcsösládákon ült, és ragyogó szemekkel nézett a fészek irányába.

– Nézd, észrevette – mondta.

Elnéztem én is a sasfészek felé. A hím a fészek tetején ült, szárnyait kissé széttárta, amitől kilátszott a fehér hasa. Egy halat tartott a karmai között. A következő pillanatban a hallal együtt váratlanul felemelkedett, és szállni kezdett, egyre magasabbra és magasabbra. Hallottuk az éles ríkoltozását:

– Kí... kí... kí!

Aztán hirtelen megállt, egy pillanatra mintha mozdulatlanná merevedett volna, majd függőlegesen, akár egy kő, zuhanni kezdett lefelé. Mind gyorsabban és gyorsabban száguldott a víz felé, majd az utolsó pillanatban lefékezett, és újra felszállt a magasba. Az egész manőver alatt nem látszott belőle több egy elmosódott foltnál. A nőstény ezalatt odafönt körözött és figyelt.

– Táncol – vigyorodott el Iona. – Próbálja lenyűgözni.

A hím megismételte a látványos zuhanórepülési trükköt, de ezúttal a végén visszarepült a fészekbe a hallal.

Néztük, ahogy a nőstény egyre alacsonyabban rója a köröket a levegőben, majd leszáll a fészekhez legközelebb eső fára. Jól megkapaszkodott a súlya alatt lengedező ágon, és szemügyre vette a sasfészket. Lélegzet-visszafojtva figyeltem minden mozdulatát.

A következő pillanatban aztán felszállt, csapott néhányat a szárnyaival, és már el is tűnt a mögöttünk magasodó fák fölött.

– Nem nagyon nyűgözte le – mondtam.

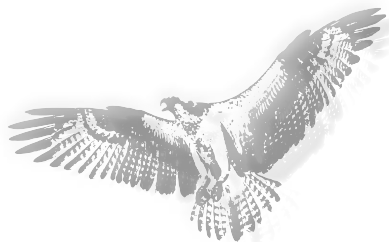
Távcsővemmet a hímre irányítottam, és majdnem elnevettem magam. Ha egy madár képes mélységesen csalódottnak tűnni, akkor ő annak tűnt. Összevissza álltak a fején a tollak, és úgy nézett a halára, mintha az tehetne az egésze fölől.

– Nézd, visszajön – suttogta Iona.

És tényleg: a nőstény újra felbukkant a fák fölött, majd megcélozta a fészket, bukórepülésbe kezdett, és szélesebb landolást hajtott végre a gallykupac tetején. Körbejárta a fészek peremét, és mint aki nincs teljesen megelégedve a botok elrendezésével, gondosan megigazított néhány ágat. Aztán elhúzta a halat a hímtől, és kezdte széttépni.

– Nézd, tetszik neki – bökött oldalba Iona.

Bólintottam, és közben éreztem, hogy elpirulok.

HETEDIK FEJEZET

Megszórtam a zabkásámat cukorral, és figyeltem, ahogy a barna kristályok ragadós, aranyszínű kis tócsákká olvadnak.

– Ki fog lyukadni a fogad a sok cukortól – mondta apa, miközben megsózta a saját kását, majd kiskanálnyi vajat tett a tetejére. Fáradt volt és zsémbes. Valószínűleg egész éjjel fent lehetett a vemhes anyajuhok miatt, akik bármelyik pillanatban megszülnének.

– Későn jöttél haza tegnap a fociból – tette hozzá, és szórakozottan átlapozta a mellette heverő gazdalapot. – Pedig jól jött volna egy kis segítség.

Szerettem volna elmesélni neki, hogy kint voltam a domboknál, és láttam, ahogy megérkezik egy halászsas. Alig bírtam magamban tartani a hírt, hogy sasok fészkelnek a farmunkon. De ez titok volt, közös titok Ionával. És megfogadtuk, hogy nem mondjuk el senkinek.

Graham töltött magának egy csésze teát, és felneve-
tett.

– Callum nem focizott tegnap. Láttam fent, a dombon.
Éppen kismadarasat játszott egy lánnyal – mondta, és
odafordult felém. – Ki volt az, a barátnőd?

Karon vágtam, amitől kilötyt a tea az asztalra.

– Hé! Nőjetek már fel végre, az isten szerelmére! –
mondta anyja. – Graham, lehetne több eszed. – Feltöröl-
te a kifolyt teát az asztalról, aztán visszaült a hintaszé-
kére, hogy tovább melengesse a lábát a tűzhelynél. – Ki
volt az a lány?

– Ha jól láttam, az Örült McNair unokája – vont a fel
Graham a szemöldökét.

– Hallottam, hogy visszajött – mondta anyja.

– Fiona McNair lánya? – kérdezte apa, majd odafor-
dult anyához. – Ti nem együtt jártatok iskolába Fio-
nával?

– De bizony – bólintott anyja. – Jó ideje már annak.
Sok víz lefolyt a folyón azóta.

– Rob utálja McNair-éket – vágtam anyja szavába. –
Azt mondja, hogy Iona anyukája meglopta és tönkretet-
te az apját. Igaz ez?

– Az biztos, hogy sok pénznek lába kelt aznap, amikor
Fiona elment – sóhajtotta anyja, és elkezdte leszedni az
asztalt. – De az igazat megvallva, Rob papája sohasem
volt valami nagy üzletember.

– Kalandparkot akart építeni – mondta apa. – Bicik-
liutak az erdőn keresztül, kötelek a fák között, ilyesmi.
Már azelőtt veszteséges volt a vállalkozása, hogy Fiona
dolgozni kezdett neki.

– Tudtátok, hogy Iona anyukája táncosnő? – kérdeztem. – Iona azt mondta, a leghíresebb londoni darabokban szerepel.

Anya és apa összenézett, aztán apa újra az újságját kezdte böngészni.

– Hát, én már régen nem hallottam felőle – mondta anya. – De mintha említették volna, hogy táncol valahol.

Graham kurtán felnevetett.

– Neked nem kellene birkát etetned? – nézett rá szúrósan apa.

Graham felvette a kabátját, és kifelé menet hátba vágott.

– Húzás az iskolába! – mondta vigyorogva. – Nehogy elkéss!

Igazságtalan volt az egész. Graham betöltötte a tizennyolcat, befejezte az iskolát, és visszajöhetett a farmra, ahol mindig is élni akart. Anya és apa még azt is megengette neki, hogy az út melletti házikóban lakjon, abban, amelyik nagyapáé volt, amíg élt. Azt mondta, szüksége van saját élettérre. Az sem tetszett, hogy még mindig anya főzött és mosott rá.

– És, milyen? – kérdezte anya.

– Kicsoda? Iona? – kérdeztem, és megvontam a vállam. – Honnan tudjam?

Éppen becsöngettek, mikor beértem az iskolába. Hétfő reggel volt, és tudtam, hogy elkések. A biciklimet belöktem Robé mellé a tárolóba, aztán rohanni kezdtem az osztályterem felé. A többiek már a helyükön ültek,

mikor beléptem. A tanár rosszállóan végigmért, és látványosan megütögette a karóráját, miközben leültem az asztalomhoz Rob és Euan mellé.

– Mi történt pénteken? – súgta oda Euan. – Hogyhogy még órák múlva sem értél haza? – Végül kénytelen voltam elárulni anyának, hol voltunk. Még csak három napja történt, de úgy éreztem, mintha évek teltek volna el azóta.

– Meg kellett néznem a birkákat – hazudtam.

– Találd ki, ki az új osztálytársunk – szólalt meg Rob. Komor, már-már tragikus arcot vágott, és az első sor felé bökött a fejével. – Ott van.

Ebben a pillanatban, mintha csak megérezte volna, hogy őt nézzük, Iona hátrafordult. Szürke egyenruhájára húzott kék polárfelsőjével nagyon furcsán festett az iskolai környezetben. A haját hátul összefogta, de néhány rakoncátlan tincs kiszabadult a lófarokból. Rám mosolygott, de én elfordítottam a tekintetem.

– Nem százaz – mondta Rob.

A tanár bemutatta az osztálynak Ionát, bár a legtöbben már ismerték. Vagy, ha őt magát nem is, a nagyapjáról mindenki hallott, ami pont elég volt ahhoz, hogy néhány lány vihogni kezdjen.

Mikor eljött az ebédszünet, láttam, hogy Iona magányosan üldögél a játszótér túlsó végében lévő kőkerítésen, és a mezőt bámulja. Csapódtam az osztálytársaimhoz, akik éppen kártyákat cserélgettek egymás közt.

– Otthon felejtette az ebédjét – mondta Ruth. – De úgysem szól a tanároknak.

– Hogy néz már ki? – kérdezte Sarah. – Valaki ugyan árulja el, hogy neki miért szabad melegítőben lennie, amikor mindenki másnak meg van tiltva?

Ruth szétterítette a kártyáit az asztalon.

– Azt hallottam, hogy az anyját bezárták a diliházba.

– Anya azt mondta, hogy ne álljak szóba vele – mondta Sarah, miközben kiválasztott egy kártyát, és kicserélte a sajátjára.

– Miért? – kérdeztem.

– Azért, mert nem százaz – mondta Rob. – Te is láttad, hogy nem az.

Félretettem neki az egyik szendvicsemet, de csak délután tudtam odaadni. A tanár azt mondta Ionának, hogy válasszon magának párt, akivel együtt szeretne dolgozni a könyvtárban a közös projekten, és ő engem választott.

– Köszönöm! – mondta, majd szinte egyetlen harapással befalta a szendvicset, aztán lesöpörte szájáról a morzsákat.

A könyvtár egyik sarkában ültünk, előttünk az asztalon könyvek heverték.

Rajtunk kívül senki sem volt a teremben. A hatalmas ablakokon keresztül csak úgy dőlt be a napfény.

– Ezt a könyvet nézd! – mondta Iona.

Leült mellém, és felütött egy nagy kötetet, ami a skóciai vadállatokról szólt.

– Tudtad, hogy nyusztodú is van a földeteken? – kérdezte, miközben lapozgatni kezdett.

Odahajoltam a könyv fölé, hogy megnézzem a faágon üldögélő állat képét. Hosszú, barna testét mintha macskából és menyétből gyúrták volna össze. Egyetlenegyszer találkoztam csak nyusztal, egy kidőlt fa törzse mögül nézett velem farkasszemet. Aztán megfordult, és bozontos farkának egyetlen villanásával eltűnt a sűrű

aljnövényzetben. Továbblapoztam. Úgy tűnt, Iona jobban ismeri a farmunkat, mint én.

– Én már láttam szirti sast élőben – mondtam.

– Tényleg? – kérdezte Iona. – Én még soha.

– Tavalý. A domb túloldalán – meséltem. – Majd megkeressük őket.

– Jó lenne – mosolyodott el.

Újból a könyv fölé hajoltam, és ráböktem egy szarvas fényképére.

– Ezekből pedig...

– Callum!

Összerezcentem. Nem vettem észre, hogy kinyílt a könyvtár ajtaja. Rob állt mögöttem, és engem bámult. Felugrottam a székről.

– Lépni kéne – mondta, és megsemmisítő pillantást lövellt Iona felé.

Iona elfordult, és újra a könyvet kezdte lapozgatni.

– Gyere már! – erőszakoskodott Rob. – Mennünk kell haza. Majd ő befejezi a feladatot.

Elindultam Rob után, ki az ajtón, majd tovább, a játszótérre. A tárolónál felszedtük a bringákat, és a gyerekekre váró anyukák és apukák mellett elhaladva kikerekeztünk az iskolaudvar kapuján. Örült McNair az út túloldalán álldogált. Mikor eltekertünk a görnyedt, hórihorgas alak mellett, láttam, hogy hosszú, barna kabátjának széle alól csíkos pizsamanadrág kandikál ki.

– Verseny! – kiáltotta Rob.

Lihegve tekertünk fel a falu mögött magasodó dombra. Mikor felértünk, megfordultam, és végignéztem az úton. Akár egy térkép, úgy terült el alattunk a falu, a

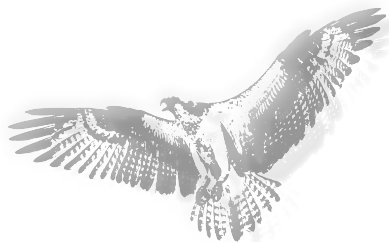
bárányokkal pettyezett ragyogó zöld mező, a faluháza, az üzlet és a kőkunyhók.

Az iskola melletti játszótér már elnéptelenedett, a kocsik hazafelé tartottak a keskeny, kanyargós utakon. A déli úton görnyedt, hórihorgas figura baktatott kifelé a faluból. A mögötte lépkedő alacsonyabb alak megfordult, felnézett a dombra, és integetni kezdett.

– Gyerünk már! – mondta Rob. – Mire vársz?

Nem integettem vissza.

Helyette ráfordultam a biciklimmel a keskeny útra, és Rob keréknyomán haladva gurulni kezdtem lefelé a meredek lejtőn.

NYOLCADIK FEJEZET

Másnap reggel Rob a farmunkhoz vezető bekötőút végén várt rám, és úgy vigyorgott, mint a tejbetők.

– Ezt nézd, haver! – mondta.

Amit nézнем kellett, az egy vadonatúj, ragyogó, fekete-ezüst mountain bike volt.

– Mázlista! – mondtam. – Elfelejtettem, hogy ma van a születésnapod.

– El sem hiszem, hogy apa megvette nekem – mondta Rob. – Csúcsmodell. Elöl-hátul tárcsafék, Shimano váltók, teleszkópos első villa. Egyszerűen mindent tud. Ráadásul – tette hozzá, majd elhallgatott, és a kormányon lévő ovális kis műanyagdarabra mutatott – kaptam hozzá kilométerórát. A nénikémtől. Mutatja a sebességet, a szintkülönbséget, a megtett távolságot... mindezt.

– De gyorsabb azért nem lettél tőle, lefogadom – kiáltottam, és rátapostam a pedálra.

Szerettem ezeket a pompás reggeleket, mikor a ragyogó napsugarak meg-megcsillantak az út mélyedéseiben összegyűlt pocsolyákon. A sík részen még nagyjából fej fej mellett haladtunk, de a nagy emelkedőn Robnak sikerült leelőznie. A kerekem összevissza csúszkált a laza kövek között, úgyhogy kénytelen voltam leszállni, és tolni a bringát.

Mikor odaértem a biciklitárolóhoz, Rob éppen a sarrat törölgette alumíniumötvözetből készült felnijéről, és közben Euannal beszélgetett. Nem messze tőlük ott ácsorgott Iona, de úgy tettem, mintha nem venném észre.

– Átjöttök este? – kérdezte Rob. – Anya pizzát süt.

– Van egy nagyon jó új DVD-m, megnézhetnénk – vágott a szavába Euan.

– Hadd találjam ki, mi az – sóhajtott fel Rob. – *Száz hely, ahova el kell menned pecázni, mielőtt meghalnál.*

– Nem, az a címe, hogy *Extrém horgászok* – mondta Euan. – Cápák is vannak benne.

– Tedd el máskorra! – zárta le a témát Rob. – Félek, hogy most nem bírnék ennyi izgalmat.

Félvállra vettem a táskámat, és a játszótér vizes fűvén keresztülvágva elsétáltunk a túlsó falhoz. Ott Rob elővette a füzetét, és gyorsan lemásolta Euan házi feladatát. Iona a közelben támasztotta a falat, és engem nézett. Egyszer csak becsengettek, és mindenki elindult az osztályterem felé.

– Gyertek már! – mondta Euan. – Óránk van.

Rob begyömösölte a füzetét a táskájába, és gyorsan felsiettünk az iskolaépülethez vezető emelkedőn. Már a bejárati ajtóban álltam, mikor Iona utánam kiáltott.

– Ez meg mit akar? – fintorodott el Rob.

– Majd utánatok megyek – vontam meg a vállam, és odafordultam Ionához.

– Kijössz délután a tóhoz? – kérdezte.

– Nem tudok – mondtam. – Ma van Rob születésnapja.

– Nem baj – mosolyodott el, majd a kezembe nyomott egy nagy borítékot. – Ez a tiéd. Tegnap este csináltam neked.

Láttam, hogy Rob minden mozdulatunkat figyeli az ablakból.

– Köszönöm, Iona – motyogtam, aztán besuvasztottam a táskámba a borítékot.

– Nem nézed meg, mi van benne? – kérdezte.

– Majd később – mondtam. – Gyere, el fogunk késni.

Az osztályterembe lépve hátramentem a helyemre, és ledobtam a táskám Rob és Euan elé az asztalra. A tanár még nem volt bent, úgyhogy elővettem a táskámból a házi feladatokat, és kivittem a tanári asztalhoz.

Mikor visszaértem a helyemre, láttam, hogy Euan és Rob áttúrta a táskámat, kivették és feltépték a borítékot, és a képet bámulták, amit benne találtak.

– Nagyon romantikus – vigyorgott Euan.

Én is megnéztem. Iona két halászsast festett nekem. Az egyik a fészken ült, a másik pedig szélesre tárt szárnyakkal körözött felette, és egy halat tartott a karmai között. A kép alatt ez állt: „Callumnak, Ionától. xxx.”

– Folyton téged bámul – mondta Rob. – Lefogadom, hogy tetszel neki.

– Dehogyan – motyogtam.

– Akkor mik ezek a csókok? – kérdezte Rob.

Bármit megtettem volna, hogy végre befogja. Iona minket figyelt.

– A nagyapja múlt héten pizsamafelsőben jött le a boltba – mondta Euan. – Nem volt rajta semmi más, csak pizsamafelső és papucs.

Rob rápillantott a vállam fölött Ionára.

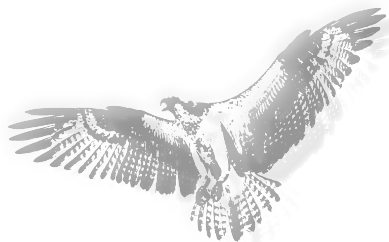
– Egyikőjük sem százas – mondta. – Diliházban lenne a helyük. – Magasba emelte a képet, hogy mindenki jól lássa. Az egész osztály minket figyelt. Pár lány felnevetett. Rob minden egyes szava kristálytisztán hallatszott. – Teljesen zakkantak. Nem gondolod, Callum?

Láttam, hogy Iona engem néz a szemébe hulló vörös hajzuhatag alól. A pillantása szinte lyukat égetett a bőrömbe.

Mindenki engem nézett.

Lepillantottam a cipőm orrára, arra a részre, ahol a sár kemény, barna kéreggé állt össze.

– Ja, teljesen zakkantak – mondtam.

KILENCEDIK FEJEZET

Úgy fékeztem le, hogy az első kerék pont a meredek lejtő peremén álljon. Apró földdarabok és kavicsok lazultak meg a kerék alatt, és indultak el lefelé. Télen itt víz hull a mélybe, de ilyenkor csak sár és kő.

– Halál-Árok – vigyorodott el Rob. – A Végzet Völgye.
– Megnyomott néhány gombot a kilométeróráján, majd büszkén rám pillantott. – Mindent rögzít. A lejtő szögét, a sebességet, a kadenciát... mindent.

Megmarkoltam a kormányt. A vér vadul lüktetett a fülemben.

– Készen állsz? – Eszelős mosoly terült szét Rob arcán.

Bólintottam.

– Én utánad jövök majd – mondta, és babrált valamit a sisakjára erősített kamerán. – Ne gázolj el! Vigyáznom kell a kamerára. Apám nem tudja, hogy lenyúltam.

Belebámultam az első kerekem alatt tátongó mélységbe. Ha minden terv szerint megy, érkezés után

ugyanazzal a lendülettel egyből fel is tekerek majd a völgy szemközti oldalán.

– Oké – mondta Rob. – Öt...

Miért csinálom ezt?

– Négy...

Biztos, hogy meghalok.

– Három...

Nem...

– Kettő...

NEM!

– Egy...

Gyerünk, megcsinálod!

– Zéró...

Eltűnt alólam a szilárd talaj.

Repültem... vagyis zuhantam. Lefelé, lefelé, lefelé. Dőlj hátra, dőlj hátra, sikoltotta egy hang a fejemben. Földet értem: a hátsó kerekem sódert és kavicsot hányva csapódott be a vízmosást hosszában szabdaló egyik mély barázdába, az első pedig olyan erővel vágódott neki egy füves buckának, hogy meghajlottak a küllők, én pedig lerepültem a nyeregről. Csak repültem és repültem, mint egy kapálózó, kézből, lábból és bicikliből gyúrt torzszülött, csak repültem a sár, a kövek és a hanga fölött, ami most elmosódott foltnak látszott csupán, repültem lefelé, végig a meredek vízmosáson, le, egészen az odalént húzódó földútig. Fejjel lefelé értem földet egy hangabokorban, és még éppen láttam, ahogy Rob lendületet vesz a lejtő tetején, csinál egy tökéletes félfordulatot, majd eltűnik a túloldalon.

Ezután csend következett, majd hangos csobbanás.

– Mi az istent csinálsz? – hallottam Euan kiáltását.

– Te voltál rossz helyen – vágott vissza Rob.

Feküdtem a földön, és hallgattam, ahogy veszekszenek. Óvatosan megmozdítottam a lábam és a karom. Minden csontom egyben maradt, de úgy tűnt, Robot és Euan ez a kérdés egyáltalán nem érdekli. Felbotorkáltam a parton, és láttam, hogy mindketten a sekély vízben ülnek.

– Simán eltörhetted volna a pecabotom, te barom – mondta Euan, és belerúgott Rob bringájába.

Rob felállította a biciklit, és nevetve kicibálta a partra.

– Szép volt, Callum! Ne aggódj, felvettem az egészet.

– Ráadásul az összes halat elijesztetted – ordította Euan. – Soha az életbe’ nem lesz kapásom, ha ti itt baromkodtok.

– Nem lehet, hogy rossz műleget használsz? – kiáltotta vissza Rob, és előhúzott egy tábla csokit a táskájából.

Euan megfordult, és megvetően végigmérte Robot.

– Ne tegyél úgy, mintha értenél hozzá! – mondta.

Odatoltam a biciklimet Robhoz.

– Kíváncsi vagyok, mikor kezdi mondogatni, hogy ő a műleges horgász bajnoka – mondtam vigyorogva.

– Mindent hallottam – kiáltotta Euan. – És elmondanám, hogy nem a semmiért nyertem meg a műlegyhorgász junior kupát.

– Kapd el! – kiabált vissza Rob, és egy szelet csokit dobott Euannak. – Több kapásod ma már úgysem lesz.

– Kösz! – mormolta Euan. – Előbb-utóbb te is belátod, Rob. A műleges pecázás szintiszta művészet, nem úgy, mint az a számítógépes techno cucc. Majd meglátod.

Leültem a puha fűbe, és végigtapogattam a horzsolásokat a lábamon. Rob nekem is adott a csokiból, aztán a kamera kis képernyőjén megnéztük a felvételt. Valamiért azt gondoltam, hogy legalább egy rövid ideig ura voltam a helyzetnek, de a videón az látszott, hogy az első pillanattól kezdve megállíthatatlanul buk fencezek lefelé.

– Mikor az elme uralma alá hajtja az anyagot – nevetett Rob. – Egyé váltatok, te és a bicikli.

– Nekem mondd? – nyögtem, és a vázat csúfító mély karcolásokra meg a meggörbült küllőkre pillantottam.

Olyan forrón tűzött le ránk a nap, mintha máris nyakunkon lenne a nyár, pedig még csak május volt, és ott tornyosult előttünk a tavaszi félév fele. Hátradőltem, lehunytam a szemem, és élveztem, ahogy a csoki lassan szétolvad a számban.

Több mint egy hónap telt el azóta, hogy Ionával a hangás domboldalban üldögéltünk, és a hazatérő halászsast figyeltük. Azóta szinte alig találkoztunk. Az volt az érzésem, hogy szándékosan kerül. Szerettem volna bocsánatot kérni tőle a gonoszságok miatt, amiket rá meg a nagypapájára mondtam, de valahogy soha nem akadt megfelelő pillanat. Gyakran kimentem a tóhoz, sőt, egyszer olyan szerencsém volt, hogy a hím halászsas épp a szemem láttára fogott ki egy halat a vízből, de Iona nélkül valahogy nem volt olyan érdekes az egész.

– KAPÁS VAN! – kiáltotta ekkor Euan.

Robbal együtt lemásztunk a partra.

Euan combig állt a patakban, botja meggörbülve hajolt a víz fölé.

– Tessék, nézzétek! – mondta. A bot vége ide-oda rugózott a kétségbeesetten küzdő hal súlya alatt. Az állat elrugaszkodott a vízfelszíntől, és mielőtt újra alámerült volna, ezüstös hasa megcsillant a napfényben.

– Most megvagy. Elkaptalak! – Euan feltekerte a zsinórt, és kihúzta a halat a köves folyópartra. – Szivárványos pisztráng – mondta vigyorogva. – És nem is olyan kicsi.

Néztük, hogyan tátog és vergődik a lábunk előtt a földön. Tükörsima pikkelyei millió színben verték vissza a ragyogó napsugarakat. Skarlátvörös kopoltyúfedői kétségbeesetten csapkodtak a levegőben. Fel akartam venni a földről, és visszaengedni a hűvös folyóvízbe. Látni akartam, ahogy tovasiklik a fényes felszín alatt. De ekkor Euan fogott egy botot, és agyonütötte vele.

– CALLUM!

A hal annyira lekötötte a figyelmünket, hogy észre sem vettük a meredek folyópart tetején álló Ionát.

– Callum! Velem kell jönnöd! – kiáltotta, és láttam, hogy teljesen ki van pirulva a futástól.

Rob és Euan egyszerre nézett rám.

Azt akartam, hogy Iona lejöjjön hozzánk. Azt akartam, hogy Rob és Euan megkedvelje őt.

– Azt hittem, megszabadultál tőle – mondta Rob.

– Nem várhat? – kiáltottam oda Ionának, de a következő pillanatban már lent volt a parton, és elrángatott a többiektől. Láttam az arcán és a szemén, hogy nemrég sírt.

– A halászsas – súgta rekedten. – Azt hiszem, meghalt.